

Kedves Olvasóink!

„Mindenért hálát adjatok...” (1Thessz 5,18)

Nekünk keresztyéneknek karácsony és az év vége egyaránt a hálaadás alkalma.

Hálával köszönjük meg Isten üdvözítő kegyelmét, mely megjelent Jézusban, akinek kereszthalála életünk alapja. Érette, az Ő helyettes áldozatáért lehetünk a Mennyei Atya szeretett gyermekei.

Mint Isten gyermekei, hálával tekintünk vissza az év folyamán kapott áldásokra, Atyánk szeretetének megannyi megnyilvánulására. Mert az Ő szeretete nemcsak szavakban áll, hanem tetteiben is!

Személyes hálaadásunkon túl, szeretnénk együtt is – mint missziós társaság – kifejezni hálánkat Isten iránt.

Hálások vagyunk misszionáriusainkért, dr. Keszi Krisztina zambiai és a Luz-házaspár ecuadori szolgálatért. Hálások vagyunk, hogy rajtuk keresztül mi is részesei lehetünk Isten világra szóló tervének: a világmisszióknak. Hálások vagyunk, mert misszionáriusainkon keresztül másokat gazdagíthatunk, ugyanakkor testvéreink (írásos és személyes) beszámolóin keresztül Isten bennünket is gazdagít.

Hálások vagyunk a testvéri összefogásért, amit Isten magyarországi népe tanúsít abban, hogy felelősen, együtt hordozzuk ennek a misszióknak anyagi terhét, és minden kiadásunkra megvolt a fedezet, támogatóink hűségese adományaiból.

Hálások vagyunk az imádkozó közösségekért, amelyek folyamatosan imádságban hordozzák a misszió ügyét.

Személy szerint is, hálás vagyok az Alapítvány önkéntes munkatársaiért, akik évek óta hűségese segítik újságunk megjelenését (fordítással, lektorálással, szerkesztéssel, írással, csomagolással, postázással, címnnyilvántartással), résztvesznek a misszió körutak szervezésében, vagy végzik az alapítványi adminisztráció szerteágazó feladatait.

Köszönjük a testvéreknek minden imádságát, adományát, segítségét, szolgálatát!

De mindezekért is hálások vagyunk Istennek, hiszen tudjuk, Ő az, aki nyitottságot, erőt, anyagi javakat, hűséget és készséget ad a testvérek szívébe mindezen szolgálatokra!

Hálások vagyunk azért is, hogy sikerült végre létrehoznunk egy félállást az alapítvány adminisztrációs ügyeinek intézésére. Hálások vagyunk új munkatársunkért: Csapkovic Bertalan testvérünkért, aki szeptembertől vállalta ennek a munkakörnek a betöltését.

Isten sok mindennel megajándékozott bennünket így együtt, mint missziós társaság, és akkor még nem beszéltünk a személyes életünkben kapott áldásokról... Úgy gondolom, érdemes azokat is kinek-kinek számbavenni, hiszen a hálaadás mindig erősíti hitünket, Isten iránti bizalmunkat. Mert Ő nem változik, s jövőre is számíthatunk Rá!

Adjunk hálát és **Bízzuk Újra Életünk Krisztusra!**

Hálaadással teli, áldott ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója:

Év végi visszatekintés	2
Aktuális téma: „Egy szív és egy lélek?!”	3
Ecuador – A Luz család beszámolója	4
Milyen jó, hogy nem vagyunk egyedül!	
– Ecuador..	4
Kenya – Tartsuk szem előtt a célt!	
– Munka a multikulturális csapatban	6
Franciaország – 20 év missziói munka Franciaországban.	7
Spanyolország – „Mi, spanyolok teljesen mások vagyunk!”	9
Japán – Nyakkendő, kis virágok és spenót – Tapasztalatok a japán munkatársakkal való együttműködésről.	10
Guam/Mikronézia – Hogyan tanulhatunk egymástól egy nemzetközi csapatban?	11
Burundi – Imádság határok nélkül	11

Sípos Alpár Szabolcs
elnök

**Fontos információk az adóigazolásokról és az 1%-os
rendelkező nyilatkozatról az utolsó oldalon!**

Év végi visszatekintés 2008. október 26.

Ahogy arról már korábban hírt adtam, itt mások az egészségügyi viszonyok. A kb. 70000 embert ellátó Mungwi Vidéki Egészségügyi Központ egyetlen orvosaként – feladatom elsősorban az orvosi-egészségügyi munka.

Most azonban arról szeretnék beszámolni, amit ilyen körülmények között, lelkiképpen tehettem a betegekért.

A szűk vizsgálati lehetőségek, a kevesebb rendelkezésre álló gyógyszer, a nagyszámú súlyos eset itt egy orvos számára sokkal nyilvánvalóbbá teszi az Istenre való ráutaltságot, és az Ő gyógyító hatalma valóságának átélését.

Ezért itt sokkal természetesebb a nemcsak belül, a szívben, hanem a nyílt, hallható, betegágy melletti segítség-kérő és hálaadó imádság. Bár a betegek nagy része nem érti az angolul elmondott imádságot, mégis átélheti, hogy az igazi segítség felülről jön.

Mivel érkezésemkor nem volt a klinikán bamba nyelvű Biblia, ezért néhányat vásároltam. Régi naptárból kivágott, szép ígés képeket ragasztottam a kórtermek falaira, hogy a bibliaolvasás felé terelgessem a betegeket.

Megkértem az akkor érkező új lelkipásztort, írja ki a betegeknek, hogy bentléjük alatt tőle kérhetik, és saját anyanyelvükön olvashatják a Szentírást.

(1/a kép: Igés képek a falon)

1/b kép: Hivogatás a bibliaolvasásra)

Kértem és kaptam pénzt a közös missziói alapból, hogy keresztyén irodalmat vásárolhassak a betegek számára.

Kasamában a Zambiai Baptisták keresztyén könyvesboltot működtetnek, az ő segítségükkel állítottam össze a listát, hogy minden korosztály, kicsik, tinnedzserek és felnőttek lelkileg építő olvasmányhoz jussanak.

Erdei falvakat látva, s egy-két dolgot megfigyelve, úgy döntöttem, hogy a vásárolt könyvekből nemcsak a klinikának juttatok, hanem a távolabbi kis falvakban élőknek is adok belőle. Ugyanis egy távolabbi faluból, ha nem annyira beteg valaki, akkor nem fog 15–20 km-t gyalogolni a nagy melegben vagy esőben –, ha pedig túl beteg valaki, akkor nem képes a klinikáig eljönni.

(2. kép: Készül a könyvcsomag a kasamai könyvesboltban)

Sikerült elintéznem, hogy havonta egyszer, egy hétvégére kölcsönkaphassam a misszió autóját. A klinika lelkipásztorának, Douglas Kisanswenek segíték velem. A Mungwi Baptista „anyaggyülekezethez” ugyanis tartozik néhány kisebb erdei gyülekezet: Csanga, Mulilo, Ngulula és Itinti. Alapjában véve Mungwihoz tartoznak és nincs önálló lelkészük, de mégis önálló gyülekezetek. Ezek a kis erdei gyülekezetek 11–30 km-re vannak Mungwitól. Néha a Mungwi gyülekezet lelkipásztora megy el, de vasárnaponként általában presbiterek hirdetik az Igét.

Ezért aztán igen örülnek, ha a klinika lelkipásztora eljut hozzájuk és ő hirdeti az Igét. Alapjában véve a puszta jelenlétünk is bátorítás ezeknek a kis gyülekezeteknek.

Ha egy kis gyülekezet tartásában fennáll és szaporodik, akkor előbb-utóbb téglából (maguk készítik) építenek templomot. Ám a templomok először fűből-fából készülnek, a fényforrás tartója pedig egy speciális fa kérgéből készül, amit általában mindenféle dolog megkötésére is használnak.

(3. kép: Csangai templom)

4. kép: Kisanswe lelkipásztor és a gyülekezet presbitere)

Az autó a templomig bőven megtelik gyerekekkel, nemcsak azért, mert a lelkipásztor gyerekei közül is jön néhány velünk, hanem mert a falusi gyerekek felkérérdzkednek az

autóra, hogy megspórolják a gyalog megeendő utat. No és persze nekik nagy dolog autóval utazni.

(5. kép: Gyerekekkel megtelt autó)

Természetesen nemcsak az autó érdekesség egy ilyen kis erdei faluban, hanem a fehér ember is. Mivel többen közülük soha nem láttak még fehér embert, ezért aztán a felfedező hangos kiáltással és az autó irányába való motogatóással csődíti össze a többi gyereket. A „musungu!...musungu!” (fehér ember) kiáltásra pillanatok alatt egész sereg gyerek gyűlik egybe.

Sokszor gondolok a talentumok példázatára. Az 1 talentumos szolga kemény dorgálást kap az Úrtól. Én szeretném hűséggel forgatni és letenni a pénzváltók asztalára. Megszaporítani olyanformán, hogy eszközön-dolgokon keresztül, a magam lehetőségein belül, segítsek eljuttatni embereket a megfelelő helyre, Jézus Krisztushoz.

Minden akkor működik jól, ha kölcsönös. Az utóbbi időben azonban sok-sok ígén és a karácsony történetén keresztül is Isten lényéből éppen mindent megelőző, önzetlen egyoldalúsága lett hangsúlyos. Az egyoldalúságra is kész szeretet, az egyoldalúan, mindent odaajándékozni kész szív.

Különösen is hálás vagyok most ennek meglátásáért, amikor innen az északi részről többen visszamentek Németországba.

Az Úr előttem megy és tanít, hogy ne hátráljak meg, ne csüggedjek el a nehezekben, ne akadjak el semmi jogtalanak tűnő elváráson, ne bántódjak meg semmi hálátlanságon, hanem legyen kész én is erre a megelőző, egyoldalú szeretetre.

Így kívánok áldott karácsonyt odahaza minden lelki testvéremnek azzal az Istennel, Aki kész bennünket így szeretni, aki kész volt földre születni, testet ölteni, hogy megmutassa az irántunk való, önzetlen, egyoldalúságra kész szeretetét.

Imatémák:

Amiért hálát adok:

1. Isten karácsonyi ajándékáért, Jézus Krisztusért
2. Hogy túl vagyunk a szokásosnál melegebb (hetekig 40 fok fölött volt a hőmérséklet) forró évszakon, mert az esős évszak néhány héttel hamarabb érkezett.
3. Hogy el tudtam menni néhány

nap szabadságra olyan helyre, amely testet-lelket megpihentetett.

Amiben támogatást kérek:

1. Hogy a klinika-értékelést követő döntés (amit a LM-Germany és a Zambiai Baptisták közösen hoznak majd meg) végre lezáruljon, és pozitív jövőt jelentsen a klinikának, a betegeknek.
2. Hogy a valamelyik hivatalban

elakadt orvosi vizsgapapírjaim megkerüljenek, és kapjak időpontot az orvosi vizsgára.

3. Hogy az elnökválasztás csendben menjen végbe, és Zambia új elnöke népét szerető-szolgáló elnök legyen.

Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszi Krisztina

AZ AKTUÁLIS TÉMA

„Egy szív és egy lélek?!”

Missziói munka multikulturális közegben

„Egyetértés, közösen, kölcsönösen, együtt...”. Ezekkel a szavakkal találkozunk a „Külmissziói Híradó” mostani számának címeiben. Nem sok élettapasztalat kell ahhoz, hogy tudjuk, mennyire törekeny ez a közmondásos egység. Hogy különbözők vagyunk, a nehéz helyzetekben inkább jelent gondot, mint egymás kiegészítését. Sajnos!

Az ok messzire nyúlik vissza. Mózes első könyvének harmadik fejezete adja meg a magyarázatot, és leplezi le a baj okozójának, a Sátánnak taktikáját és ősi szándékát: alapvetően el akar választani, meghasonlást akar okozni, ki akarja játszani az embereket egymás ellen. A jó közösség mindig is szálka volt a szemében, és ha a megosztást kívülről nem tudja előidézni, akkor belülről kezd támadásba. A Sátán szítja az ellentétet a háttérben, mert számára Isten teremtésének az egysége mindig is visszataszító volt.

Ennek a tudatában tartozunk azok közé, akik ismerik a nagy „Keverő” stratégiáját, és rántsuk le róla a leplet!

A tárgyilagosság és a lelki harc nem áll egymással ellentmondásban, ahogy az a cikkekből is egyértelműen kiderül. A különbségekről beszélni kell, és néhány ténnyel

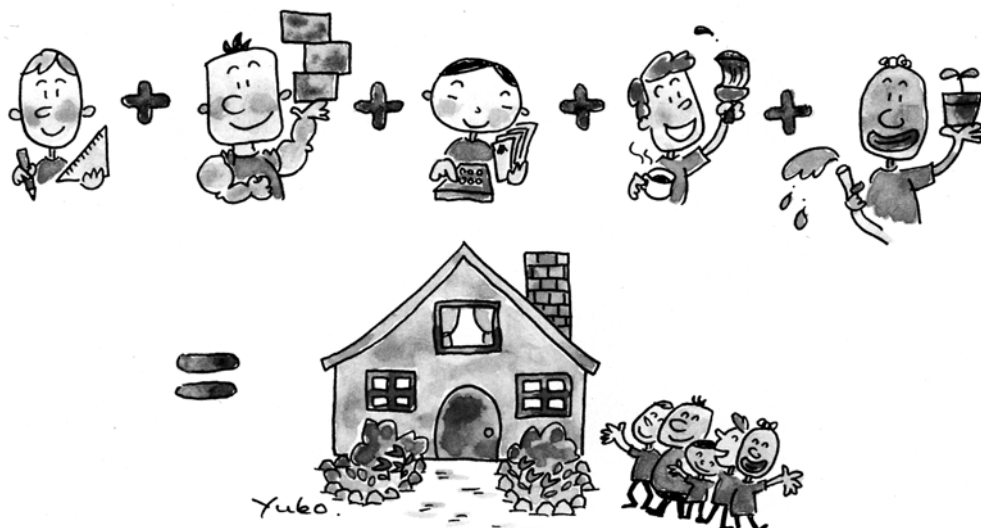
meg kell tanulnunk együtt élni, még ha nem is könnyű. A tárgyilagosság és a lelki harc összetartozik. Feltűnt nekem, hogy néhány cikk egészen **gyakorlati tanácsokat** ad, olyanokat, amelyek jól alkalmazhatók a mi kultúránkban is. Néhány cikk a közös imádságot említi, mint az egység erősítésének egyik alapvető eszközét!

A közös imádság azért ilyen hathatós, mert közösen tekintünk fel az Úr Jézusra, Isten hatalmára összpontosítunk, és az egymásért elmondott imádság jelzi: együtt hordozom veled a terheidet.

A különbség gyakran eltávolítja egymástól az embereket, ezért van szüksége a világnak és gyülekezeteinknek olyan emberekre, akik képesek hidakat építeni mások helyett is. Használható eszközökké válnak Isten egybentartó és eggyé formáló kezében, hogy megtartsák mindazt, amit a Sátán el akar választani.

Szeretettel üdvözlöm a Misszió Hegyéről

Martin Auch
missziói igazgató

Ecuador

A Luz család beszámolója (2008. november 15.)

Immár másfél hónapja, hogy újra megérkeztünk Ecuadorba. A helybeli testvérek és misszionárius ismerőseink sok szeretettel fogadtak bennünket a repülőtéren.

Az első három napot egy ismerős misszionárius házában töltöttük. Ezalatt néhány testvér segítségével beköltöztünk új, ibarrai házukba.

Az eltelt hetek főképpen a lakás berendezésével, ill. még befejezetlen részeinek rendbehozatalával teltek. Most, amikor ezeket a sorokat írom, hálás szívvel számolhatok be arról, hogy a lakáson belül szinte minden munka befejeződött, s ha minden simán megy, jövő héten a házon kívüli munkálatokkal is elkészülünk.

A gyerekekkel megérkezésünk utáni héten elkezdjük az iskolát, még ha nem is volt mindig könnyű

figyelni a sok fúrás-faragás, kopcsolás, munkások jövés-menése között. Most már azért nyugodtabb körülmények között tanulunk.

Egy héttel a megérkezésünk után fogadtuk azt a 6 fős német, ifjúsági csoportot, amelyről már a beszámolóink alkalmával beszéltünk (Impact-Team). Ezek a fiatalok egy rövid nyelvi és kulturális felkészítés után, megkezdték a szolgálataikat. Igazán lelkes, szolgálatkész fiatalokat kaptunk, akik elsősorban a gyermek- és ifjúsági munkában vesznek részt a misszió gyülekezeteiben. Ezenkívül evangélizáló alkalmakat tartunk különféle középiskolákban velük.

November 15–16-i hétvégén Ede újabb kurzust tartott a MINTS-i képzés keretében. A sok egyéb munka között ő is megizzadt, hogy

időre elkészüljön a tananyag megírásával.

A kezdeti sok munka és zavaros napok után mindnyájan várjuk, hogy a hétköznapi életünk végre normalizálódjon.

Továbbra is imakérésünk, hogy Isten készítsen nekünk egy alkalmas autót, amit eddig még nem sikerült találnunk.

Isten mindezidáig hűségesen hordozott bennünket s őszinte szívvel monhatjuk:

Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene”

(Zsolt 68,19).

Köszönünk szépen minden imádságot és anyagi segítséget, amivel a testvérek segítik szolgálatainkat!

Sok szeretettel:

a Luz család Ecuadorból

Milyen jó, hogy nem vagyunk egyedül!

Ecuador

Mindjárt 8 óra! Gyorsan mennem kell a pékségbe, azután kezdődik a „Junta”, az ecuadori Liebenzelli Misszió vezetőségi találkozója. Zsemléből nincs nagy választék, de egészen frissek. A Liebenzelli Misszió munkatársai a közös reggeli során különböző ízlésük ellenére is abban mindannyian egyetértenek: nagyon finom! Körbenézek, és minden jelenlévőnek örülök. Nekünk Isten ajándéka, hogy multikulturális csoportban dolgozhatunk itt, Ecuadorban. Kéthetente találkozunk az ecuadori gyülekezetek lelkészeivel mi, külföldi misszionáriusok. Csoportunk tényleg „népek egyvelege”, öt különböző országból jöttünk: Ecuadorból, Kolumbiából, az USA-ból, Magyarországról és Németországból. Találkozóink a Biblia tanulmányozásával, eszmeccserével, tervezéssel és imádsággal telnek.

Nekem nagyon fontosak ezek az összejövetelek, segítségükkel jobban megismerhetem, értékelhetem a csa-

pat tagjait, és közösen egyeztetjük az itteni munkát.

Az imakérések személyes és szolgálati kérésekről is szólnak. Ma is sok kérés gyűlt össze: „Imádkozzatok, hogy feleségemmel a serdülő gyermekeinket helyesen neveljük!” „Hamarosan elkezdik a magiszttertézis megvédésének időpontja.” „Gyülekezetünkbe jelenleg sok „kivándorló” érkezik szélsőséges körülmények között élő közösségekből. Sérült emberek, akik új hazát keresnek. A beszélgetések sok időt vesznek igénybe és bölcsességet igényelnek.” „Kisbusz vásárlásakor 2400 dollárt vesztettem (mintegy hat havi fizetésnek felel meg), mert a papírok nem voltak rendben. Nem szeretnék azonban pert indítani, mert túl hosszadalmas eljárás lenne. Imádkozzunk Isten segítségével!” „Ma este ismét összejön az új házi bibliakör. Imádkozzunk, hogy igazi csapattá alakuljon, és Isten munkálkodjon a szívekben!” „Gyülekezetünkben nagy akadály a mélyen

meggyökeresedett, túlhaladott szabályok tisztelete. Imádkozzunk, hogy legyőzhessük ezt a törvényeskedést, és a gyülekezet növekedhessen!” „Édesanyám nagyon beteg. Imádkozzunk érte!” „Pénteken evangéliumi filmet tartunk egy kecsua-indián faluban. Köszönjük az imatámogatást!” Milyen jó, hogy összetartozunk és imádkozhatunk egymásért!

Teljes odaadással

A találkozó után ezt kérdezem magamtól: Milyen különbségeket látok a csapatunkban? Hol találok nehézségeket? Hosszan gondolkodom, és tulajdonképpen csak pozitívumok jutnak eszembe: A csapatban nagy az egyetértés. Mindannyiunkon észrevehető, hogy mélyen elköteleztük magunkat Isten ügye mellett, és ezért áldozatot is hozunk. Engem ez a példás odaadás arra ösztönöz, hogy teljes szívvel szolgáljam az Úr Jézust. Sokat tanulhatok az ecuado-

ri kollégáktól, ahogyan türelemmel utánamennek az embereknek, nagy szeretettel és világos bibliai üzenettel hívják őket Jézushoz.

Gyakran nehezen találom meg a kommunikáció helyes módját. Igazi észak-németként rögtön megmondom, mi a helyzet és egyébként is szívesen mondom meg a véleményemet. Végére is amit meg kell mondani, azt meg kell mondani. A másik gondja, mit kezd vele. Ez azonban nem mindig célravezető, az itteniek könnyen ítéletésnek vagy fennhéjzásnak veszik. Nekem azt kell megtanulnom, hogy jobban visszafogjam a véleményemet, inkább kérdésként tegyem fel és közben mindig értékeljem mások véleményét. Fontos, hogy ne ajtóstul rohanjak a házba, hanem először csevegéssel (small talk) kicsit bemelegítsünk. Azt is elhatároztam, hogy munkával kapcsolatban az első két évben nem nyilvánítok túl sokszor véleményt, ehelyett figyelni és tanulni szeretnék, ami nem mindig könnyű.

Hogyan látják a többiek a csapatmunkát itt, a „multikulturális csoportban”? Miben találnak örömet és mit találnak problematikusabbnak?

Diego Galarza, ecuadori, a CCB igazgatója:

„A Liebenzelli Misszió külföldi munkatársainak segítségével a munka új formáit és lehetőségeit ismertük meg. Eközben tapasztaltuk, hogy komolyan vesznek bennünket, és ötleteinket felhasználják. Ez nagyon jó hatással volt ránk. Néha azonban az a benyomásunk, hogy azok döntenek, akik az eszközöket rendelkezésre bocsátják vagy egy „felsőbbrendű” kultúrát közvetítenek.”

Heiko Erndwein, németországi misszionárius:

„Csapatunkban idevalósi munkatársak is vannak, ezért kulturális kérdésekben segítségünkre lehetnek, mert rendszerint teljesen másképpen viszonyulnak a kultúrához. Ecuadorban az idevalósi munkatársak már sok tapasztalattal rendelkeznek a német és amerikai misszionáriusokkal

való munka terén, és a gyengeségeket jobban megértik, vagyis „nem lépnek egymás tyúkszemére” a csapatban.

Egyébként nem mindig könnyű az itteni kollégák értékítéletét megérteni. Másképpen közelítenek meg helyzeteket. Például: Ha egy hivatalnoknak pénzt adnak, korrupciónak számít vagy a kapcsolat ápolásának? Ki tudja, mikor tudom még felhasználni a kapcsolatot?”

Washington Pozo, ecuadori lelkes Cotacachiban

„A más kultúrából idejöttelkel való munka igazi kihívás, mert gyakran nagyon eltérőek az értékek és az elképzelések. Mindig tanulhatunk azonban valamit, és a közös munka révén új ötleteket gyűjthetünk.”

Kevin Bruce, amerikai misszionárius

„Bátorító látnom, hogyan ajándékoz a Szentlélek egységet egy kulturálisan sokszínű csapatnak. Így lesz láthatóvá előttem a Jézusban való egység, amiről az 1Korinthus 12,12 beszél a Bibliában.

A multikulturális csapatmunka nagyobb rálátást ad a világszerte működő misszióra. Nekem azt is jelenti, hogy a másokkal való kapcsolataimat ne emberi-kulturális alapra építsem, hanem a Bibliára. Persze, a multikulturális csapatban könnyen adódhatnak félreértések, és néha nem érzem magam képesnek arra, hogy a csapat minden tagja számára érthetően fejezzem ki mondandómat.”

Enrique Palazo, ecuadori lelkes Ibarrából:

„Hálásak vagyunk a csapat jó hangulatáért. Tulajdonképpen nincsenek is nehézségek nálunk. A misszionáriusokkal való munka során rengeteg szellemi impulzust, teológiai iránymutatást és sok gyakorlati segítséget kapunk. Megtanultuk például, hogy jobban megszervezzük a háztartási munkát és figyeljünk az egészségesebb táplálkozásra. Néha azonban nehezen tudom elviselni a túlzott tökéle-

tességre törekvést (perfekcionizmust). Ez nyomasztólag hat rám.”

Wilson Bedoya, ecuadori lelkes Atuntaquiból:

„A többiek véleménye mélyebb bepillantást nyújt egyes témákba és megláttatják velem, hogy másképpen is megoldhatunk bizonyos dolgokat. Tetszik például, ahogyan a németek terveznek és szerveznek, de tetszik a pontosságuk is. Ha valami „közbejön”, mégis nagyon rugalmasak. A németek egyenesek, nem kerülgetik sokáig a forró kását. Ebből tanulhatok, és lelkesi munkámban segít. Nehéz elfogadnom, ha a külföldi munkatársak lekicsinylik, amit mi értékelünk. Ha azt mondják például valamelyik kedvenc ételünkre, hogy nem is különleges, vagy nem ízlik.”

Andy Schaub, amerikai misszionárius:

„A közös tervezés és döntés során mindannyiunkat kulturális háttérünk irányít. Ez a tény komoly akadályt jelent együttes munkánkban, mert az ecuadori munkatársak a beleélés képességét, a rugalmasságot értékelik, a német munkatársaknál pedig a jó tervezés, a szervezethez és a megbízhatóság játszik nagy szerepet.”

German Milan, kolumbiai misszionárius:

„A multikulturális csoportban való közös munka gazdagít, még ha nem is mindig könnyű, hiszen mindannyian különbözőek vagyunk. Tetszik, hogy az európaiak és az észak-amerikaiak nagyon őszinték. Tudhatjuk, hányadán állunk. Néha zavaró nekünk a valamivel hűvösebb és érzelemmentesnek tűnő viselkedés.

A multikulturális csoportban valódi gondot jelenthet a nagy vagyoni különbség. Kolumbiában évekként megfigyeltem egy odavalósi munkatársat. Három észak-amerikai családdal dolgozott együtt, akiknek sokkal több volt a jövedelmük, mint neki. Egyre inkább nyomasztotta, hogy mások mindent megengedhetnek maguknak, miközben családjával

ő időnként nélkülözött. Egyre jobban mérgeződött, közben egyre igényesebb lett. Végül keserű szívvel kellett abbahagynia az Úr szolgálatát.

Nekem ez tanulságul szolgált, nekem és családomnak is segített megelégedni azzal, amit Isten ad, hogy ne irigyeljek másokat. Isten megadja nekünk, amire szükségünk van.”

Daniel Sick, nyelvi képzésen résztvevő német misszionárius

„Tetszik nekünk, hogy a kulturális különbségek ellenére egységes a csapat. Az egység megőrzése érdekében fontos, hogy sokat beszéljünk egymással és kevesebbet gyanakodjunk. Minden igyekezetünkkel azon kell fáradoznunk, hogy a többiek megértsük. Ez viszont felkészít arra, hogy a missziói munkában a más kulturális környezetből származó emberekkel megértethessük az evangéliumot.”

Alfonso, ecuadori házmester a litai missziós központban:

„Számomra kiváltság, hogy kül-

földi keresztyénekkal dolgozhatom együtt. Sokat tanulhatok tapasztalataikból, segítőkészségükből, Isten iránti elkötelezettségükből. Szokatlan az egyenes viselkedésük, amivel javaslataimra válaszolnak és kritizálnak. Ezt időnként kicsit szeretetlennek érzem. A külföldiek gyakran sietnek, és kevés idejük marad a beszélgetésre.”

További csoporttársak:

Luz család (Németország, Magyarország; a cikk írásakor még otthon tartózkodtak), Williams család (USA): jelenleg otthon tartózkodik.

A jó csapatmunka szabályai:

1. Erősítjük, támogatjuk, védjük és bátorítjuk egymást.
2. Jót mondunk egymásról.
3. Szeretnénk hetente együtt gondolkodni és közösen imádkozni.
4. Nem avatkozunk bele a másik munkájába.
5. Nem akarjuk a megbeszélés során elhangzott érveket személyes támadásnak tekinteni.

Kenya

Tartsuk szem előtt a célt! – Munka a multikulturális csapatban

A misszionáriusok lelkigondozóinak tapasztalataiból és a vonatkozó keresztyén irodalomból is kiderül: Sok misszionárius hagyja ott a szolgálatot idő előtt, de ennek főoka gyakran nem az idegen kultúra, hanem inkább konfliktusok azokkal a munkatársakkal, akik ugyanabból vagy egy nagyon hasonló nyugati kultúrából származnak.

Kenyai munkánk abból áll, hogy félreeső vidékeken szolgáló misszionáriusoknak anyagilag is kedvező repülő-szolgálatot kínálunk. Ennek a missziói munkának a hétköznapijai egészen mások, mint az őserdei úttörő munka vagy orvosai szolgálat egy falusi klinikán. Multikulturális csapatban együtt dolgozni mégis megoldandó feladatokat jelent. A kenyai MAF (missziós repülő társaság) nemzetközi csapata kb. 40 helybeli munkatársból és 20 nemzetközi misszionáriusból áll.

Szeretnék elmondani néhány fontos dolgot arról, milyen feladatokat jelent egy ilyen csapatban dolgozni. Egyik munkatársunk esküvői fényképén (ő maga ausztrál, aki kanadai lányt vett feledésgül Kenyában) csapatunk egy része látható, amely a következő nemzetekből áll: kenyaiak, angolok, skótok, svájciak, hollandok, finnek, kanadaiak, ausztrálok, eritreeiak német útlevéllel, új-zélandiak és természetesen néhány német. Köztünk, fehérek között általában nem olyan nagyok a különbségek, mint köztünk és a kenyaiak között.

Csapatmunka fekete-fehérben

A hagyományos afrikai értékrendben nem

6. Nem hisszük el a másokkal kapcsolatos szóbeszédet, hanem megbeszéljük a hallottakat az illetővel.

7. Kikérjük egymás véleményét.

8. A lehető legrövidebb időn belül megbeszéljük a sérelmeket, félreértéseket és problémákat.

9. Bocsánatot kérünk, ha bármilyen módon megbántunk másokat.

10. A megbeszélések során a döntéseket világosan fogalmazzuk meg, írásban rögzítjük és a felelős személy nevét is feltüntetjük.

Rainer Kröger

Rainer és Katharina Kröger: érettségi után Rainer a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumát végezte el, 6 évig lelkész volt Berlinben. 1996-tól 2004. végéig a kanadai Edmontonban lelkészként tevékenykedett, 2000 óta Katharina (ápolónő) férje. 2006. júliusában Ecuadorba utaztak: nyelvi tanulmányok után gyülekezetépítéssel foglalkoznak a fekete lakosság körében Salinasban.

tett értékek megítélésében nem vagyunk egyformák. A repülésnél nagyon fontos a biztonság, ebben nem mondhatunk le a nyugati értékekről. Ugyanakkor mégsem önthetjük ki a gyereket a fürdővízzel együtt, mert az afrikaiak olyan értékeket hoznak magukkal a munkába, amelyek nekünk idegenek és szokatlanok. Kenyai kollégáink szemében felszínes és gyors üdvözlésnek tűnik, ha csak barátságosan „Good morning”-ot köszönünk és kezet rázunk. A reggeli köszöntést akkor tekintik igazán barátságosnak, ha megkérdezik a másiktól, hogy érzi magát, hogy van a családja. Ebből a személyes kapcsolatokat előtérbe helyező magatartásból még sokat tanulhatunk.

Fehér-fehér csapatmunka vagy „kiscsoportok alakítása”

Az azonos nemzetiséget az azonos nyelv, étkezési szokások, humor és sport iránti érdeklődés köti össze. Tudják, hogyan játszanak krikettet? Mit sem tudunk róla, amíg egy évig nem élünk újzélandi kollégánk mellett és láttuk, hogy a szomszéd házban micsoda fanatikus lelkesedéssel kísérték figyelemmel a kriket világbajnokságot. Kanadai pilótánk egyik este megköszönte a nálunk elfogyasztott salátaöntetet, mert brit kollégájánál mindig csak (salátaöntet nélküli) zöldsalátát kapott.

A különbségek azonban sokkal mélyebben, lelki vonalon is jelentkezhetnek. Amikor például a többiek egészen másképpen képzelik az „igazi” missziói munkát, mint mi.

Legjobban a hozzánk hasonló emberek között érezzük magunkat. Ám ezeknek a csoportoknak az a jó oldala, hogy megtanulunk elfogad-

ni más kultúrákat és azok különbségeit. Gyakran fennáll az a veszély, hogy abban a csoportban, amelyben jól érezzük magunkat, rosszat mondjunk a másik csoportról.

Nagy segítséget jelentenek a heti imaórák, ahol Isten elé visszük hálaímlőinket, gondjainkat és egymásért imádkozhatunk. Gyakran imádkozunk egykori munkatársakért is, akik most más földrészekre új feladatokat teljesítenek. Sokaknak a nemzetközi munkatársak csoportja pótcsaládjuk lesz. Jóban-rosszban segítik egymást, ami nagyon szép.

A legnagyobb nehézséget nekünk a csapatban az emberek állandó cserélődése jelenti. Összebarátkozunk, hogy néhány év múlva megint elveszítjük ezeket a barátokat vagy a barátságot nagy távolságokat áthidalva próbáljuk folytatni. Öt évvel ezelőtt mi voltunk a nemzetközi munkatársi csapatban a legfiatalabbak. Jövő év végén az előttünk járó nemzedékből már senki sem lesz velünk. Akkor mi tartozunk majd az „idősekhez”.

Hogyan lehet csapatban eredményesen dolgozni

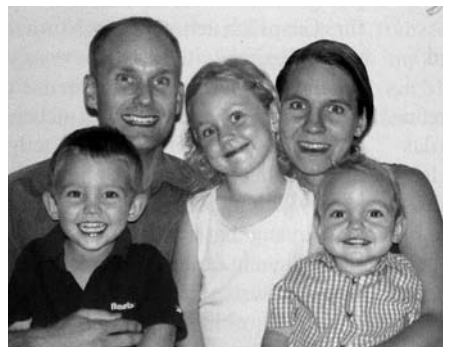
1. Megbocsátás

Mindannyiunknak nagyon különböző a családi, hitbeli és kulturális hátterünk. Egyikünk sem tökéletes, sőt az a szervezet sem, amelynek dolgozunk. A munka sokaknak, mind az egész családnak, mind személyesen nagy megterhelést jelent. Mindenki különböző elvárásokkal fordul kollégáihoz, szervezetéhez, sőt még Istenhez is. A feszültségek és a konfliktusok elkerülhetetlenek. Hála Istennek azonban nem kell itt megállnunk. Bármilyen sérelem ér,

Isten bocsánatától függünk, akár a saját bűnünkről van szó, akár a másokéiról. Isten bocsánata nélkül hosszútávon nem lehetne együtt dolgozni.

2. A célra nézzünk!

Akár fekete-fehér, akár fehér-fehér csapatról van szó, mindig fontos tisztáznunk, miért végzi a MAF ezt a munkát. Nem csupán arról van szó, hogy a repülőgép-forgalmat fenntartsuk és a saját megélhetésünket biztosítsuk. Személyes életünknek, családi életünknek és munkánknak a MAF-nál Isten dicsőségét kell szolgálnia és legyen bizonyágtétel a világnak. Mint csapat mindig újra bátorítanunk kell egymást, hogy a munkánk lényegére irányítsuk a

figyelmünket: munkánkkal és kapcsolatainkkal Istent dicsőítsük és munkánkkal az Ő országát építsük.

Stefan és Christine Hageneier, három gyermekük van, Stefan pilóta és repülőgépműszerész, Christine ápolónő, Stefan 2003 szeptembere óta missziós pilóta a LM megbízásából a MAF-fal Kenyában.

Franciaország

20 év missziói munka Franciaországban

Bibliai jelenet hihetetlen kulisszák előtt. Elöttem a Mont-Saint-Michel világszerte ismert kolostorhegye emelkedik ki a normann tengerből (a La Manche-csatornából), és magam

előtt látom a híres juhokat, amelyek sós legelőn találják meg táplálékukat. A pásztor odalép nyájához, hogy hazavigye az állatokat. Ideje, hogy elhagyják a sós legelőket, amelyeket a

tenger rendszeres időközökben elönt, hiszen még el kell jutniuk a biztos istállóba. Nagy veszély közeledik, a dagály emelkedik. A víz minden tizenkét és fél órában visszatér. Jó né-

hány birka zuhant már az egyik vagy másik vízlevezető csatornába és fuladt meg nyomorultul.

A csapat rendezett sorokban indul hazafelé. A juhok elől, a pásztor utánuk ... én pedig a bibliai idill juhairól szóló teológiámmal problémázom „... ők pedig követik” olvassuk a János evangéliumában ... és mindegyik biztonságban eléri az akolt, végül a pásztor az egész manővert nyájőrző kutya nélkül hajtotta végre. (Rossz idők járnak a nyájőrző kutyákra!) Mintha belső óra figyelmeztetné a juhokat arra, mikor jön a dagály, méghozzá napjában kétszer, de más-kor nappal, és máskor éjszaka.

A pásztor és báránykái

Kedden este bibliaóra. Két aszszony egyszerre érkezik:

– Bonsoir, Monsieur le Pasteur (Jó estét, pásztor úr!) – üdvözl az egyik hölgy és tréfásan rámnevet.

– Bonsoir Madame la Brebis (Jó estét, Bárányka asszony!) – válaszolom nem kevésbé tréfásan. Tulajdonképpen egész máshogy hívják, de ő is a juhok közé tartozik, amelyek a pásztor előtt mennek. Ő a gyermekistentiszteletek egyik szervezője. Időnként meghívják rá, és ilyenkor más munkatársak veszik át a prédikációt az istentiszteleten.

Ha visszatekintek 20 éves franciaországi missziói munkánkra, azt látom, hogy szolgálatunk tartalma nagyon sok tekintetben megváltozott.

1991-ben feleségemmel, Annegrettel alkottuk a csapatot. Mindent nekünk kellett végezni és csak magunkkal kellett kijönnünk. Azt a célt tűztük magunk elé, hogy Jézust ismerjék meg az emberek, majd váljanak munkatársainkká.

Ma avranches-i és saint-lô-i gyülekezeteinkben tucatnyi helyi munkatársnak örülhetünk. Kívülről mindnyájan európaiak vagyunk, temperamentumban, gondolkodásban és tetteinkben azonban alapvetően különbözünk.

Miközben én, a „jó” német, megpróbálok megoldásokat talál-

ni, francia munkatársaim először részletesen elemzik a problémát. Úgy látom, nagyon korlátozott idő áll rendelkezésünkre, ők azonban úgy döntenek, hogy először esznek valamit. És megtörténik az a hallatlan eset, hogy a legjobb megoldást akkor találjuk meg, amikor egy jót eszünk és közben elemezzük a problémát ...

Kölcsönösen tiszteljük egymást és tanulunk egymástól

Míg munkatársaim erősségüket az improvizációban látják, én megpróbálok mindent előre megszervezni. Így tanulunk egymástól: ők azt, hogy a szervezés nem feltétlenül baj, én pedig azt, hogy a megszervezett keretet étellel kell kitölteni.

Jó együttműködésünk előfeltétele a kölcsönös tisztelet és azoknak az embereknek a szeretete, akik még nem ismerik Jézust. Elmúltak már azok az idők, amikor a misszionárius mint pásztor-kutya örködött a gyülekezet fölé. Nem azért építünk gyülekezetet, mert azért kapjuk a fizetésünket, hanem azért, mert ez a feladatunk. Azért építünk gyülekezetet, mert megváltott emberek vagyunk és segíteni szeretnénk másoknak, hogy ők is megtérjenek és jó keretben élhessék keresztyén életüket. Közösen építünk gyülekezetet Isten dicsőségére.

Figyelmesen hallgassunk

A jó együttműködés további előfeltétele az, hogy hallgatunk egymásra, mindenekelőtt arra, amit nem mondanak ki. Több időt kell szentelni a beszélgetésre. A normannoknak sok lehetőségük van német mondani, többek között úgy, hogy sugárzó mosollyal igent mondanak. Jó néhányan, akik részt vettek a nyári táborainkban, fájdalmasan tapasztalták ezt a módszert. Sok személyes meghívás hangzott el az evangélizáló estéinkre és sokan mondtak örömmel igent, de a meghívott vendégek közül egy sem jött el. Munkatársaink ebben a környezetben nőttek fel, ezért sokkal job-

ban oda kell hallgatnunk arra, amit mondanak.

Imádkozzunk együtt

Az egyik tetőpont a közös imádság. Sokan egyáltalán nem ismerték a személyes imádságot. Mások azzal a tabuval nőttek fel, hogy az ember nem fordulhat közvetlenül Istenhez. A szentek vagy a pap voltak a közvetítők. Milyen áldás, hogy együtt léphetünk Isten elé és hordozhatjuk egymást!

Szolgáljuk egymást

Nekem, a németnek nem helyes beállítottság, hogy mindenki „főnöke” legyen. Még érezteti hatását a két világháború történelmi öröksége, és nem vet ránk, németekre jó fényt. A mások irányításának lehetőségei azzal a képességünkkel emelkednek, hogyan tudunk másoknak szolgálni és példát mutatni. Annál jobban örülök annak, hogy a francia felelős vezetők életstílusukkal nekem is példaképeim lehetnek. Egy munkatárs valóban köszönetet mondott azért, hogy segíthetett.

Együtt alakítsuk a jövőt!

Franciaországban a kis úttörő gyülekezetek jól fejlődnek. Már öt helyi hívőt választhattunk gyülekezeti elöljárónak. Mások „várólistán” szerepelnek. Mikor szentelhetjük fel az első helyi lelkipásztorokat? Mikor küldjük ki a világba az első misszionáriusokat? Mi történik akkor velünk, német misszionáriusokkal? Sok kérdéssel kell szembenéznünk az elkövetkező években. Isten segítségével szeretnénk megoldásokat találni francia-német csapatunkban.

Albrecht Hengerer

Albrecht és Annegret Hengerer. Albrecht a közigazgatásban dolgozott, majd a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumán tanult, Annegret ápolónő. 1989 szeptembere óta Franciaországban élnek. A nyelvtanulás után úttörő munkát indítottak Avranches-ban. Albrecht 2004 óta a liebenzelli misszionáriusok vezetője Franciaországban.

Spanyolország

„Mi, spanyolok teljesen mások vagyunk!”

Egy misszionárius hétköznapija tele van a legkülönbébb megbeszélésekkel: Liebenzelli misszionáriusokkal, más egyházakkal, lelkészekkel, missziókkal, a gyülekezet vezetőivel, a felekezeti szövetséggel és még sorolhatnám... Ám mindannyian más-más kulturális háttérrel rendelkezünk: német, holland, amerikai, dél-amerikai, spanyol. Ha mindez még nem volna elég, Spanyolországban belül ott vannak még Valencia tartomány lakói, aztán a katalánok, andalúzok, madridiak stb. Gondolom, el tudjuk képzelni, hogy származásunkból és sokszínű kultúránkból adódóan milyen sok vélemény-, szokás- és nézetkülönbség adódik közöttünk. Mintha nem lenne már az is kellően nehéz, ha svábok keleti frízekkel találkoznak.

Itt a legtöbben a „cabeza cuadrada” spanyol kifejezéssel illetnek bennünket, ami „kockafejűt” jelent. Mivel látszólag mindenre van valamilyen szabályunk, szervezeten dolgozunk, és látszólag mindent érzelmek nélkül teszünk. Ugyanakkor a spanyolokat a lazaság jellemzi: érzelmekkel telített csevegések, és a német gondolkodás számára sok szempontból átgondolatlanak tűnő életvitel. Ez a sokszínűség a mindennapi munkát egyszerre teszi érdekessé, de nehezzé is, változatossá, de megerőltetővé is. Mindig érdekes, ha a dolgokat nemcsak a saját nézőpontunkból vizsgáljuk meg. Ugyanakkor nehézséget is jelent, mivel nem mindenkinek megy olyan könnyen más szokásait kiismerni és elfogadni, sőt akár változtatni a sajátjain. Egy német közmondás így fejezi ki: „Amit nem ismer a paraszt, azt nem is eszi meg.” Változatos is a közös munka, mert megismertet a különbözőségekkel. Azonban fárasztó is, hiszen nem olyan egyszerű lemondani saját elgondolásainkról, kompromisszumot kötni, és sokszor nagy kerülőutakon eljutni a kitűzött célhoz.

Amikor Kanadában a missziós felkészítőn vettünk részt, megtanultunk egy nagyon fontos dolgot: „Ami más, az nem rosszabb, éppen csak más.” Nagy igazság van ebben a mondatban, mégis annyira nehéz elfogadni és a hétköznapiakban alkalmazni.

„Mi, spanyolok teljesen mások vagyunk!” Ezt a spanyol mondást az utóbbi időben igencsak sűrűn hallottuk.

Épp egy kéthetes evangélizációt készítettünk elő. Készültünk koncertekkel, gyermek-rendezvényekkel és sokféle programmal. Castellónban már négyéves tapasztalatunk van a „Reach Spain”-nek (Érd el Spanyolországot) nevezett programunkkal. Az előkészületeket ennek mintájára terveztük. Reméltük, hogy így rövid idő alatt megszervezzük majd mindent. Ez alkalommal a Szabad Evangéliumi Gyülekezetek Szövetségével együttműködésben készültünk, így természetesen a környék néhány lelkészével előzetes megbeszélésre volt szükség. Az első találkozáskor kiosztottuk a feladatokat: elnök, jegyző, pénztáros, ülnök stb. (vigyázat: itt nem egyesületet alapítunk, hanem egy evangélizációt készítünk elő!) Az eddigi tapasztalatokban és az elképzelésekben természetesen volt különbség a szervezők között. A spanyol fiatalok is viszonylag későn jelentkeztek, vagy halogatták a döntést. Ezt is azzal magyarázták, hogy „mi, spanyolok teljesen mások vagyunk”.

Ám mint azt már említettük is: ha valami más, az nem feltétlen rosszabb. Ez a kulturális háttérből adódó másság végül rendkívüli módon gazdagította közös munkánkat. Megtanultuk megvizsgálni a saját szokásainkat, és arra jutottunk, hogy sokszor sokkal célravezetőbbek az új ötletek, mint a már megszokott német módszereink. Látóköriünk kiszélesedett. Már-már szokatlannak, sőt elcsépeltnak tünnek német módszereink, amelyekkel korábban

dolgoztunk. Ha az ember egy ilyen multikulturális közegben dolgozik, akkor még inkább nyilvánvalóvá válik számára Isten teremtett világának sokszínűsége. Az 1Korinthus 12 nagyon szemléletesen írja le ezt az együtt munkálkodást abban a képben, amelyben az egyházat a test különböző részeihez hasonlítja. Bár nagyon sokfélék vagyunk, mégis biztosan állíthatjuk, hogy a másik tag épp olyan fontos az egészben, mint mi magunk. Szükségünk van a másokra, ugyanakkor függünk is egymástól. Az Úr Jézus, a „fej” vezetése alatt együtt nagyon sokra juthatunk. Az Úr ad mindig elég türelmet ahhoz, hogy a másikkal együtt tudjunk dolgozni még akkor is, ha nem vagyunk egyformák.

Az egységet a Biblia többször is hangsúlyozza. Ez a misszionáriusok életében is nagyon meghatározó. „Egy szívvel, egy lélekkel” –, bizonyára sokszor kerülünk olyan helyzetbe, amikor ezt a mondatot nehéz megvalósítanunk. De közös Urunk van, akiben egyek lehetünk, aki általunk is munkálkodni szeretne, még ha olyan különbözőek is vagyunk.

Andreas Eckel

Andreas és Simona Eckel: egy gyermekük van; Andreas villanyszerelő, valamint elvégezte a Liebenzelli Misszió teológiáját; Simona ápolónő; 2005 óta élnek Spanyolországban; a nyelvtanulás mellett az ifjúsági munkáért felelősek Grao de Castellón gyülekezetében.

Japan

Nyakkendő, kis virágok és spenót

Tapasztalatok a japán munkatársakkal való együttműködésről

Gyerekkoromban nagyon szívesen látogattam meg a nagynénémet. A férjével fűtésszerelő vállalatot vezettek, és mindig sok dolguk volt. Mégis barátság fűzte őket a Liebenzelli Misszióhoz, és kevés szabadidejükben szívesen olvasgatták a misszió újságját: „Die Inseln rufen” (Hívnak a szigetek, ma Mission weltweit).

A nappaliban lévő vitrinben álló japán baba mindig magára vonta a figyelmemet. A családi fotók között ült, és egy ismeretlen, titokzatos világról tanúskodott. Gyakran álltam a vitrin előtt, és elnéztem a baba csillogó fekete haját, színes kimonóját. Margot Ettlíng ajándékozta nagynénémnek, akivel nem mindennapi barátságot ápolt. Akkoriban, a vitrin előtt állva és a kis japán babát csodálva még nem sejtettem, Isten hogyan vezeti majd az életemet. Nem is álmodhattam arról, hogy egyszer majd Japánban fogok dolgozni, sőt idővel Oisóban, ahol az Ettlíng házaspár is élt és végezte a missziói munkát.

Az Ettlíng házaspár 1962-ben alapította az oisói gyülekezetet és 1969-ig ebben a csendes-óceán-parti városban tevékenykedtek. Később hazatértek Németországba, és egy helyi lelképásztornak adták át a gyülekezet vezetését. A következő 20 évben a keresztyének ugyanennek a városnak Kokofu nevű részén alapítottak egy leány-gyülekezetet. Én körülbelül egy éve lakom a gyülekezet kis épületének első emeletén.

A vezető, Szato lelkész, súlyos vesebeteg lett. A heti háromszori dialízis-kezelés ellenére három évtizeden át ő vezette mindkét gyülekezetet. Időnként segítséget kapott egy japán munkatársnőjétől. Két éve hívta el Ito lelképásztort segédlelkésznek. A két lelképásztorral osztozunk az istentiszteleti szolgáltatásokon és a heti alkalmakon.

Kis virágok

Mint Japánban mindenhol, Oisóban is sok türelmet igényel a gyülekezeti munka. Elhatároztam, hogy a lelkészetet és családjukat mindig megpróbálom

valamivel bátorítani. Közben azt életem meg, hogy sokszor jelentéktelennek látszó dolgoknak milyen jó hatásuk van. Havonta kétszer tartunk munkatársi megbeszélést. Az egyik megbeszélés után Ito lelképásztor a következőket mondta:

– Ön mindig egy váza virágot tesz az asztal közepére. Ez minden alkalommal bátorítást ad nekem.”

Spenót

Új evangélizáló munkát kezdtem a nők között, amit „Élet szeminárium”-nak hívok. A Bibliáról folytatott beszélgetés után mindig valamilyen ötletes tevékenységet is tartunk (sütés, ikebana stb.). Minden újabb alkalom előtt meghívókat osztunk szét a városban. Egy alkalommal mindkét lelkészünknek megadtam az osztogatás időpontját, de azután elhalasztottam az akciót. Később Szato lelképásztor elmondta, hogy megérti, miért kellett más időpontot kijelölni, de azt kérte, hogy mindig röviden értesítem őt erről. Azt mondta, hogy fontos a „spenót szó”, ami japánul „horenszo”-t jelent és a következő kezdőszótagokból áll: információ (ho), telefonálás (ren) és tudakozódás (szo). Mindig, amikor spenótot főzök, eszembe jut ez a kis egyezségünk és az, hogy mennyire fontos a jó kommunikáció!

Egyébként Japánban a spenótleveleket sós vízben kicsit megfőzik, apróra vágják és egy kanál szójamártást, cukrot és szezámmagot adnak hozzá. Nagyon finom rizshez és halhoz.

Nyakkendő

Néha feltűnik, hogy a japánok más dolgokat tartanak fontosnak, mint mi, németek. Újabban a Szato családnál találkoztunk munkatársi vacsorára. A lakás berendezése nagyon szerény – nyilvánvalóan ajándékba kapott bútorok,

tarka összevisszaságban. De Japánban a vendég kedvéért mindent megtesznek – az étel fantasztikus volt. Ez azonban nem akadályozta meg a háziasszonyt abban, hogy minket a „nincs semmink, kérem, fogjanak hozzá” felkiáltással szólítson fel az étkezésre.

A két lelképásztor ruhaválasztéka sem túl nagy. Szato lelkész például egész évben, minden vasárnap ugyanazt a szürke nyakkendőt viselte. A gyülekezeti bazáron egy adományozó jóvoltából rengeteg szép selyemnyakkendőt kaptunk. Már ott volt a nyelvemen, hogy megkérdezem a nőket, nem akarnánk-e Szato lelkésznek új nyakkendőt vásárolni és megajándékozni vele!? Ám az utolsó percben le tudtam nyelni a mondani valóm. A jó együttműködés feltétele, hogy egymást kölcsönösen elfogadjuk – a viselkedésünkben és az életstílusunkban is. És amikor egy csoportképet kértem ehhez a cikkemhez, Szato egy új, kék nyakkendővel jelent meg! Kérem, imádkozzanak azért, hogy továbbra is Isten szeretete és Lelke vezesse közös munkánkat. És városunkban, Oisóban minél több ember ismerhesse meg Istent és Jézus Krisztus evangéliumát.

Christa Ulmer missziós nővér, titkárnő, elvégezte a Liebenzelli Misszió bibliaiskoláját, majd dikionissza lett, 1980–1993-ig Japánban gyülekezetépítésben vett részt, 1994–1995 a főnöksasszony asszisztense, 1996 óta újra gyülekezeti munkás Japánban.

Guam/Mikronézia

Hogyan tanulhatunk egymástól egy nemzetközi csapatban?

Tavaly szeptember óta a guami bibliaiskola (Pacific Islands Bible College – PIBC) gazdasági vezetője vagyok. Feleségemmel 2001-ben jöttünk a szigetre, ám azóta a bibliaiskola sokkal nagyobb lett. 2001-ben összesen 15 hallgató tanult Guamon, most pedig kerekén 100. A maroknyi munkatárs helyett most több mint 35-öt foglalkoztatunk. A PIBC munkatársai különböző országokból származnak: USA, Fülöp-szigetek, Palau, Csuuk és Németország. Jó kis keverék és többnyire jól is együtt tudunk dolgozni, ami már magában csoda. Hogy miért? Egy példával szemléltethetem: amikor felmerül egy megoldandó feladat, az amerikai hajlamos arra, hogy hozzáfogjon és megoldja, ugyanez vonatkozik a németre is, bár kissé óvatosabban. A palaui vagy a csuuki hajlamosabb arra, hogy a problémát nem létezőnek tekintse és reméli, hogy valahogy majd magától megoldódik. A fülöp-szigeti inkább mások figyelmét hívja fel rá és várja, hogy ők oldják meg. Ezt így nagyon leegyszerűsítve szemléltetem, mert a kulturális különbségekhez természetesen személyi különbségek is járulnak, de azt gondolom, ezek a példák világossá teszik a helyzetet.

Derültségek és bosszúságok

Mindehhez hozzájönnek még a nyelvi korlátok. Guamon az angol az általa-

nosan beszélt nyelv és – az amerikaiak kivételével – a többieknek csak a második nyelvük. Ebből időnként félreértések keletkeznek. Egyszer például valaki egy kis beszélgetésre hívott meg többeket „with a little snake”. Nem kígyóra gondolt (snake), hanem egy kis harapnivalóra (snack). Ez persze derültséget okoz, de megmutatja, mennyire nem mindig egyszerű, hogy az ember a másik számára is érthetően fejezze ki magát.

Nekem azonban a legnagyobb nehézséget az jelenti, hogyan boldoguljak a másik ember más viselkedésével. A nyelvet idővel megtanulja az ember, de a többi különbség más lapra tartozik. Sokat számítanak a kulturális jellemzők, a vérmérséklet és a személyes sajátosságok.

Vannak pillanatok, amikor egyszerűen csak bosszankodom. Ha például kitűzünk egy munkatársi találkozózt, és néhányan megint elkésnek vagy egészen meglepedeznek róla. Amikor még csak „egyszerű” munkatárs voltam, ez nem annyira zavart, de most mint a találkozók felelőse egészen más a helyzet.

Tanulhatunk egymástól

Előfordulnak olyan pillanatok is, amikor megállapítom: tanulnom kell és változtatnom kell. Olyankor például, amikor megint túlságosan

„német” vagyok és ragaszkodom a pontossághoz. A szigeteken az idő viszonylagos. Néha még jót is tesz, ha nem sürget, és rugalmasabban kezelhetem az eseményeket. Vagy amikor megállapítom, hogy a „német rendszeretemet” (amiről mindig azt gondoltam, hogy nem is olyan nagy) megint felszínre tör és figyelmeztetnek, hogy túl szűklátókörű vagyok és fölöslegesen izgatom magam. Üdítőleg is hathat, valami más tapasztalni és egymástól tanulni.

Visszatérve a kiindulópontunkhoz: csoda, hogy jól együtt tudunk működni, és igyekszünk a másikat elfogadni. Ugyanakkor fontos, hogy a másikat figyelmeztessenem, ha nem igeszerűen cselekszik. Így veszi észre a világ körülöttünk, hogy mások vagyunk, mert szeretjük egymást. Isten országában végülis együtt dolgozunk, legyen a bőrszínünk világos, vagy sötét, jó szervezők vagyunk-e vagy sem.

Jens Schulz

Jens és Karin Schulz, mindketten a közigazgatásban dolgoztak. A LM bibliakolledzsét végezték el, 2001 március óta Guamon a PIBC adminisztrációját és pénzügyi könyvelését végzik.

Burundi

Imádság határok nélkül

Több mint 10 éve dolgozunk együtt burundi keresztyénekkal. Mindannyiunk kulturális háttere erősen különböző, az évek során azonban burundiak és németek – mindenki a saját kultúrájával – egyre jobban összecsiszolódtunk. Természetesen pozitív és negatív tapasztalatokat is szereztünk e téren a saját és a másik kultúrájában, és új dolgokat fedezhettünk fel. Közös munkánk során néhány dolog a másik kultúrájából hétköznapi gyakorlat lett.

A nemzetköziség egyik új oldalát tapasztaltam meg csak tavaly Burundiban. Már régebben hallottam arról, hogy Németországban léteznek olyan imacsoportok, amelyekben az édesanyák kimondottan azért gyűlnek össze, hogy gyermekeik tanulmányáért és iskolájáért imádkozzanak. Jó időbe beletelt, mire itt, Burundiban két ilyen kis csoportot létrehoztam.

Főleg külföldi szülők gyermekei járnak azokba az iskolákba, melyek

ben gyermekeink tanulnak. Így aztán imaköreink is „nemetköziek”, jelenleg minden nemzet csak egy résztvevővel képviselteti magát: Egyiptomból, Burundiból, Németországból, Franciaországból, Kenyából, Kongóból, Ukrajnából és az Egyesült Államokból érkeztek. Persze, mindannyian más-más kulturális és vallási háttérrel rendelkezünk. Különböző a bőrszínünk is – vannak köztünk teljesen fehér, de szurokfekete bőrűek is. Máshogy

öltözködünk – egy kongói „mama” teljesen másként öltözködik, mint egy amerikai misszionáriusnő. Ám a gondolkodásunk és az egyházi hovatartozásunk is egészen különböző – vannak köztünk anglikánok, evangélikusok, szabadkeresztyének, katolikusok, kopt keresztények, ortodoxok és pünkösdiek is. Közben azt is megtanuljuk, hogy mindig a lényegre tartunk szem előtt: vagyis azt, hogy mindannyian a feltámadott Jézus Krisztusban hiszünk. Őrá bízunk imádságban gyermekeinket, az Ő nevében imádkozunk iskoláikért, tanáraikért és az ott dolgozóikért.

Amikor imáságban az Úr Jézus előtt állunk, leomlanak a köztünk lévő falak, megszűnnek a határok, s ekkor mindig megérezzük valamit abból, amiben majd a mennyei hazában lesz részünk: „Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában” (Lk 13,29).

Imádságaink csodálatos módon meghallgatásra találnak, néha még aznap, máskor rövidebb vagy hosszabb idő múlva.

Isten családjá „nemzetközi”!

Christiane Hartmann

Helge és Christiane Hartmann, 5 gyermekük van, Christiane tanárnő, Helge a Liebenzelli Misszió teológiaián végzett; 1989–1994: szolgálat Németországban; 1994–1997: nyelvtanulás és gyülekezeti munka Franciaországban; 1997 óta: gyülekezeti munka Burundiban; 2000-től: területi vezető. Részt vesz a francia nyelvű anglikán egyház munkájában Bujumburában, a Sombo Klinikán is besegít, felügyeli a TEE-munkát (bibliaiskola lelkészeknek és gyülekezeti munkásoknak Malawiban), részt vesz az özvegyek és az utcagyerekek közötti munkában.

Szerkesztőségi üzenetek:

Fontos információk az adóigazolásokról és az 1%-os rendelkező nyilatkozatról

Kérjük Testvéreinket, hogy vegyék figyelembe: az év folyamán befizetett adományokról legkésőbb január 31-ig adhatunk csak ki igazolást. Fontos, hogy aki eddig nem kért/kapott igazolást, vagy aki nem biztos abban, hogy közölte-e már velünk adóazonosítóját vagy adószámát, feltétlenül írja meg nekünk időben.

1%-os rendelkező nyilatkozatot nem mellékelünk, mert ez az adóbevallási csomag része. A kedvezményezett adószámához kérjük beírni:

18543494-1-13

Molnár Mária Alapítvány

Köszönjük, ha adója 1%-ával missziókat szeretné támogatni!

Ezúton is szeretnénk megköszönni fordítóink és a csomagolásban segítőknek a hűséges munkáját. Mindkét feladatkörbe várunk még önkéntes segítőt. A fordítások németről magyarra történnek, e-mail kapcsolattal.

Az újság csomagolásának következő időpontjai:

- 2009. február 7. szombat
- április 4. szombat
- június 6. szombat

A helyszín: a szerkesztőség Remeteszőlősen. Kérjük, hogy aki tud jönni, előzetesen telefonon egyeztessen Keresztfalvi Béláné Mariannal: 06/26/355-310 telefonszámon.

A VISZ Örömhír c. gyermekújságában is olvashatók missziói témájú cikkek, például Luzék beszámolóí gyermekszemmel.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposzt: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu